

знае всички-ты му мысли, и какво иска да го накаже Богъ, ако не казва истинжъ. Това ся нарича *клятва*. Който ся клъне на лъжжъ, сирѣчь, който призва Бога свидѣтель въ лъжжъ, доказва, че той ничто не почита на тойзи свѣтъ; кога само иде нѣчто на неговжъ ползжъ, и че ничто, ни человекци, ни Богъ, не може да го воспрѣ да не поврѣди всички-ты люди, чтомъ му ся падне случай. На такъвъ человекъ глѣда свѣтъ-тъ, като на хыщный влъкъ, който живѣе само отъ грабителство. Другы-ти человекци не сж безопасни, доклѣ той не исчезне отъ лице-то на земжъ-тжъ, и отъ тогава го оставятъ на Бога, на когото отъ наказаніе-то не ся бояше.

Клятва-та е вещь важна, и преди да ѝ створимъ, трѣбба здраво да размышляваме, и свършено да сме увѣрени въ онжжъ работжъ, за кождо ся клънемъ. Който ся клъне безъ размышленіе и безъ нужджъ, доказва, че той е такъвъ человекъ, комуто рѣчь-тжъ не трѣбба да вѣрваме, и помного-то не ся вѣрватъ на такывы человекци думы-ты и тогава, когато ся потвѣрдяватъ съ клятвы. Зачтото говоримъ: който лъже, безъ да ся заклъне, него не е страхъ отъ Бога да потвѣрди лъжжъ-тжъ си и съ клятвжъ. На това ны учи и опытъ какъ е истина. Следователно ако искате да вы вѣрва свѣтъ-тъ, никога да ся не клънете за никаквжъ работжъ; освѣлъ кога начялство-то иска отъ васъ клятвжъ. Пазѣтеся еднакво да не излъжете никога; зачтото Богъ и